

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **R. R. P.**, nar. X
bytem R. 480/12, B.
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2020 č. j. MV-12694-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 3. 2020 doručenou zdejšímu soudu dne 30. 3. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2020 č. j. MV-12694-4/SO-2020 (dále jen

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 14. 11. 2019, č. j. OAM-43253-17/ZM-2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 ve spojení s větou druhou § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo vydáno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dle § 68 odst. 3 správního řádu. V dané věci žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ve smyslu § 3 správního řádu). Napadené a prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu.
3. Žalobce zdůraznil, že byl v akademickém roce 2018/2019 řádným studentem Provozně ekonomické fakulty (dále též „PEF“) České zemědělské univerzity v Praze (dále též „ČZU“), k výuce přestal docházet z důvodu chybné volby studijního oboru a současného nezvládání studijních povinností. Výuky se neúčastnil toliko cca 3 měsíce (únor až duben 2019), přičemž v září 2019 byl přijat k dalšímu studiu. Během školního roku 2018/2019 tak nepochybně plnil účel pobytu po převážnou dobu. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69. Pokud by část školního roku účel svého pobytu neplnil, nešlo by o dobu podstatnou. Žalobce jinak splnil veškeré předpoklady pro udělení požadované zaměstnanecké karty. Její neudělení z důvodu, že se správním orgánům nelíbí jeho „studijní morálka“, nemá oporu v zákoně a jde o velmi nepřiměřený postup, kterým je vážně zasahováno do soukromého života účastníka řízení. Závěry správních orgánů jsou proto projevem libovůle, správní orgány nehledají spravedlivé rozhodnutí a nedbají oprávněných práv a zájmů žalobce. V době vydání obou rozhodnutí správních orgánů přitom již studoval, a tedy plnil řádně účel svého pobytu. Otázka plnění účelu pobytu by měla být zkoumána nikoli do minulosti, ale právě ve vztahu k současnému stavu, resp. ke stavu v době vydání rozhodnutí.
4. Nedostatečně zjištěný skutkový stav žalobce namítá z toho důvodu, že správní orgány vyšly toliko z tvrzení žalobce o nestudování v letním semestru, avšak nebylo postaveno na jisto a zcela přesvědčivě, co toto sdělení žalobce de facto znamenalo.
5. K tomu žalovaná velmi zásadně pochybila, jelikož se nevypořádala s odvolací námitkou žalobce, že nejde v daném případě o neplnění účelu pobytu, za situace, kdy takové jednání ze strany žalobce netrvalo podstatnou dobu, po kterou byl tomuto pobyt povolen.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 24. 4. 2019. Žalobce podle ní nevyvrátil původní závěry správních orgánů, navíc nezvládání studia, které sám uvedl v žalobě, spíše podporuje původní závěry správních orgánů, neboť jde o stav plně

přičitatelný žalobci. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo neplnění účelu pobytu po určitou dobu, kterou prvostupňový orgán vyhodnotil jako natolik závažnou, že byla způsobilá podřadit tento stav pro podmínky uvedené v § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nebylo rozhodné, že se nejednalo o převážnou dobu pobytu žalobce. Žalovaná odmítá argumentaci žalobce, že rozhodné je pouze neplnění účelu pobytu po převážnou dobu, nadto podpořené judikaturou vztahující se k jinému zákonnému důvodu, tedy k aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a konstatování jiné závažné překážky dalšího pobytu cizince na území České republiky. Ve vztahu k aplikovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců není rozhodné, zda žalobce v současné době studuje či nikoliv. Správní orgány jsou plně oprávněny hodnotit i skutečnosti vztahující se k plnění účelu pobytu žalobce v minulosti, o čemž svědčí již prostý gramatický výklad aplikovaných zákonných ustanovení. Žalovaná se také vypořádala se všemi odvolacími námitkami, přičemž otázka posouzení plnění účelu žalobce byla podrobně odůvodněna, resp. jedná se o rozhodnou skutečnost, která byla vlastním důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
9. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
10. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou žalobce, že nejde v daném případě o neplnění účelu pobytu, za situace, kdy takové jednání ze strany žalobce netrvalo podstatnou dobu, po kterou byl tomuto pobyt povolen. Dále nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a to především ve vztahu k tvrzení o nestudování v letním semestru.
11. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho

odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

12. Krajský soud však žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí považuje za nedůvodnou. Žalovaná se na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí zabývala činností resp. studiem žalobce včetně délky, v níž žalobce neplnil své studijní povinnosti ve vztahu k celkové délce uděleného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Pokud žalovaná explicitně ve své úvaze nepoužila spojení „podstatná doba“, nelze z tohoto důvodu shledat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož z celého odůvodnění lze seznat, na základě jakých skutečností žalovaná vyhodnotila přístup žalobce k plnění svých studijních povinností jako důvod pro nevyhovění jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaná se tak s námitkou neplnění účelu pobytu řádně vypořádala.
13. Soud nepřisvědčil žalobci ani stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Jak bude níže detailněji popsáno, ze správního spisu plyne, že se prvostupňový orgán ohledně plnění studijních povinností žalobce dotazoval příslušného studijního oddělení PEF ČZU. Na základě poskytnutých zjištění provedl se žalobcem výslech, během něhož sám žalobce uvedl rozhodné skutečnosti týkající se plnění si svých studijních povinností. Ve vztahu k otázce plnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu, tj. plnění si studijních povinností, tak prvostupňový orgán dostatečně zjistil rozhodný skutkový stav, neboť si vyžádal informace jak ze strany vzdělávací instituce, tak ze strany žalobce jako studenta dané vysoké školy. Pokud žalobce v žalobní argumentaci namítá, že nebylo postaveno na jisto a zcela přesvědčivě, co znamená sdělení žalobce, že „nestudoval v letním semestru“, považuje takovou argumentaci zdejší soud za účelovou, neboť z protokolu o provedeném výslechu ze dne 24. 9. 2019 je zcela jasné, jaké závěry žalobce ke svému studiu uvedl, tj. jaké závěry lze ke studiu v letním semestru akademického roku 2018/2019 konstatovat.

14. Obecně lze konstatovat, že napadené rozhodnutí je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona. Žalovaná také jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalované považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí lze také seznat, jakými úvahami se žalovaná řídila při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, který tak byl zjištěn dostatečně a v souladu s § 3 správního řádu, a také z jakého důvodu nepovažovala za důvodnou právní argumentaci žalobce. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Nelze proto ani přisvědčit žalobci v tom, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dle § 68 odst. 3 správního řádu.
15. Krajský soud proto konstatuje, že námitku nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů shledává v této prvotní fázi nedůvodnou.
16. Podstatou sporu v projednávané věci je otázka, zda v případě žalobce byly naplněny skutečnosti odůvodňující zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 v návaznosti na § 46 odst. 1 větu druhou zákona o pobytu cizinců, tj. zda žalobce skutečně neplnil účel mu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem studia.
17. Ze správního spisu plynou následující rozhodné skutkové okolnosti. Žalobce dne 23. 7. 2019 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž na území České republiky pobýval nejprve na základě dlouhodobého víza za účelem studia s platností od 9. 11. 2017 do 31. 10. 2018, následně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 11. 2018 do 14. 9. 2019. Prvostupňový orgán ověřoval podmínky pro udělení zaměstnanecké karty včetně plnění předchozího účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Součástí správního spisu je proto emailová komunikace se studijním oddělením PEF ČZU (s paní E. Š.). Dne 19. 8. 2019 bylo prvostupňovému orgánu sděleno, že žalobce byl v akademickém roce 2018/2019 studentem oboru EMN, přičemž se zápis do dalšího akademického roku (a kontrola splněných povinností) bude konat v září 2019. Na to prvostupňový orgán reagoval dotazem, zda v posledním semestru žalobce získal alespoň nějaké kredity, na což bylo reagováno sdělením z téhož dne: „Podle IS ne.“
18. Vzhledem k zjištěnému byl se žalobcem proveden výslech dne 24. 9. 2019, během něhož žalobce postupně uvedl tyto skutečnosti. V říjnu 2018 zahájil studium programu Ekonomika a management, studijní obor Informatika, na ČZU. V době výslechu byl zapsán do zimního semestru akademického roku 2019/2020. Ve škole byl naposled v květnu 2019, následovalo období letních prázdnin, výuka v podzimním semestru začíná 2. 10. 2019. V akademickém roce 2018/2019 zameškal některé hodiny, protože pracoval na částečný úvazek. V podzimním semestru tohoto akademického roku získal jen asi 4 kredity, v letním semestru pak nezískal žádné kredity, protože nesplnil zadané úkoly, na výuku chodil, ale nesplnil podmínky pro získání kreditů z důvodu práce a obtížnosti zadaných úkolů. Na zkoušky se zapsal, ale nedostavil, jelikož bez splněných úkolů by je nešlo složit. V květnu 2019 nastoupil u společnosti Infosys, k výkonu práce u níž podal

předmětnou žádost o zaměstnaneckou kartu. V samotné výuce byl naposled někdy v prosinci 2018 nebo v lednu 2019 a pak už na výuce nebyl. Od ledna do května 2019 nedělal nic, nechodil ani do práce, ani do výuky. To znamená, že v letním semestru zameškal všechny hodiny a nechodil v něm do výuky, protože nezvládl získat dostatek kreditů v podzimním semestru. Se studijní koordinátorkou konzultoval své úkoly za podzimní semestr, které měl dodělat. K uvedeném žalobce dále uvedl, že studium v Indii probíhá jiným způsobem, takže se snaží přizpůsobit zdejšímu vzdělávacímu systému, jelikož v akademickém roce 2018/2019 bylo pro něj příliš náročné se to naučit. Žalobce chce pokračovat se studiem, přihlásil se opět do 1. ročníku a zaměstnavatel mu povolil docházet do školy v pondělí a úterý. Pracuje v oboru informatika a stejný obor i studuje, takže se tyto věci budou propojovat.

19. Zjištění skutečnosti prvostupňový orgán vyhodnotil tak, že povolený dlouhodobý pobyt žalobce je převážně založen na neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu, kdy zápis ke studiu na ČZU mu napomohl získat potřebné oprávnění k pobytu, bez toho aniž by se fakticky věnoval plnění účelu tohoto pobytu. V případě žalobce proto shledal nesplnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, neboť je naplněn důvod pro nevyhovění žádosti dle § 46 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, který se ve smyslu § 46 odst. 6 téhož zákona použije obdobně i v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
20. Z těchto důvodů přistoupil prvostupňový orgán k vydání prvostupňového rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání s obsahově shodnou argumentací jako v žalobním návrhu, které však žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázala na shodné skutečnosti jako prvostupňový orgán.
21. Zaměstnaneckou kartou se podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.
22. Podle odst. 2 téhož ustanovení je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud
 - a) je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty,
 - b) uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin a
 - c) má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání a tato podmínka vyplývá z charakteru zaměstnání nebo ji stanoví mezinárodní smlouva, zejména
 1. má požadované vzdělání; v odůvodněných případech, zejména v případě důvodných pochybností, zda cizinec má požadované vzdělání nebo zda toto vzdělání odpovídá

charakteru zaměstnání, je na žádost ministerstva povinen prokázat, že jeho zahraniční vzdělání bylo uznáno příslušným orgánem České republiky,

2. má požadovanou odbornou kvalifikaci, pokud je podle zvláštního právního předpisu³⁵⁾ vyžadována, a

3. splňuje podmínky pro výkon regulovaného povolání, jde-li o takové povolání.

23. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
24. Dle odst. 6 téhož ustanovení pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává
- a) z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f),
 - b) nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4,
 - c) jestliže jde o žádost o vydání zaměstnanecké karty podanou cizincem uvedeným v § 42g odst. 6 a Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit, nebo
 - d) je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý.
25. Z uvedeného tedy vyplývá, že zaměstnanecká karta nebude cizinci vydána, pokud tento neplní či neplnil na území České republiky účel, pro který mu bylo předchozí pobytové oprávnění vydáno.
26. Žalobce sám ve svém žalobním návrhu potvrzuje, že účel „studium“, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, neplnil, což ostatně vyplývá také z rekapitulace správního spisu. Nicméně má žalobce za to, že tento účel neplnil toliko cca 3 měsíce (únor až duben 2019), tudíž během školního roku 2018/2019 nepochybně plnil účel pobytu po převážnou dobu. K této skutečnosti je třeba uvést, že žalobci bylo dané povolení k dlouhodobému pobytu vydáno na období od 1. 11. 2018 do 14. 9. 2019, tj. počátek tohoto povolení nekoresponduje s počátkem semestru podzim v akademickém roce 2018/2019. Navíc je potřeba zohlednit zkouškové období, které nastává po skončení výukové části semestru, tj. tvrdí-li žalobce neplnění účelu do dubna 2019, tak toto zkouškové období nastalo od května 2019. Z provedeného výsledku je evidentní, že se žalobce neúčastnil ani tohoto zkouškového období, kdy sám explicitně uvedl, že se ke zkouškám zapsal, ale nedostavil se, jelikož bez splnění úkolů by je nešlo složit. Nadto v průběhu výsledku uvedl, že ve výuce byl naposled někdy v prosinci 2018 nebo v lednu

2019 a pak už na ni nedocházel, přičemž i podzimní semestr akademického roku 2018/2019 byl ukončen zkouškovým obdobím. Také další okolnosti uvedené žalobcem ve výsledku ze dne 24. 9. 2019 svědčí o tom, že žalobce povolený účel svého dlouhodobého pobytu neplnil po dobu delší než jím tvrzené 3 měsíce. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit skutečnost vydaného potvrzení o studiu nacházející se ve spise a dokládající délku studia žalobce od 12. 7. 2018 do 30. 9. 2019, neboť podstatný je především faktický stav, tj. zda skutečně žalobce studoval příslušný obor. Z jím uvedených skutečností lze konstatovat, že tento účel plnil do ledna 2019, nicméně následně si své studijní povinnosti již neplnil. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že od 1. 5. 2019 vykonával zaměstnání u zaměstnavatele, k němuž vázal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty. Současně soud nemohl přehlédnout, že žalobce svá tvrzení o plnění si studijních povinností v průběhu prováděného výsledku postupně upravoval, a to v návaznosti na konkrétněji položené otázky, kdy nejprve tvrdil svou poslední účast ve škole v květnu 2019, posléze však vyplynulo, že tak bylo mnohem dříve, tj. v lednu 2019.

27. Ve vztahu k argumentaci o „převážné době“, během níž má žalobce za to, že účel pobytu plnil, a která je i podle judikatury správních soudů rozhodná pro posouzení žádosti, soud souhlasí s argumentací žalované, že žalobcem citovaná judikatura se vztahuje k jinému zákonnému důvodu [k aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců]. Z předchozího odstavce však podle soudu vyplývá především skutečnost, že po převážnou dobu žalobce stanovený účel pobytu neplnil, nejde mu proto přisvědčit ani v této části jeho žalobní argumentace.
28. Pokud žalobce argumentuje přijetím k dalšímu studiu pro akademický rok 2019/2020 či studiem v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí, nemůžou tyto skutečnosti změnit nic na závěru neplnění účelu pobytu během akademického roku 2018/2019. Z díkce citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že otázka zkoumání plnění účelu pobytu má být zkoumána také do minulosti, nikoliv jen ke stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů. Stejně tak na daném závěru nemůže změnit fakt, že žalobce splnil veškeré předpoklady pro udělení požadované zaměstnanecké karty.
29. Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že důvod, pro který mu zaměstnanecká karta nebyla vydána, nemá oporu v zákoně. Odkázat lze na výše citovaná zákonná ustanovení, přičemž při zkoumání plnění účelu pobytu „studium“ je logické, že bude zkoumána „studijní morálka“ daného žadatele, tj. jakým způsobem plní své studijní povinnosti, tedy samotný účel mu uděleného předchozího pobytového oprávnění. V daném postupu soud neshledal žalobcem tvrzený nepřiměřený postup zasahující do jeho soukromého života.
30. Soud nepřisvědčil ani tvrzením žalobce o porušení § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce tyto námitky formuloval pouze velmi obecně, aniž by blíže rozvedl, v čem konkrétně mají jednotlivá pochybení spočívat. Soud proto taktéž pouze obecně uvádí, že porušení těchto ustanovení v projednávané věci neshledal. Shodný závěr dopadá také ve vztahu k tvrzení žalobce, že závěry správních orgánů jsou projevem libovůle, správní orgány nehledají spravedlivé rozhodnutí a nedbají oprávněných práv a zájmů žalobce. Ani tato pochybení správních orgánů zdejší soud v dané věci nenalezl. Dle přesvědčení soudu správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností a na základě takto zjištěných skutečností zamítly předmětnou žádost žalobce. Z výše rekapitulovaných skutečností je přitom evidentní, že žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, tj. neplnil si své studijní povinnosti. Ke zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu

cizinců lze stručně doplnit, že citovaná ustanovení aplikovaná v projednávané věci nepředepisují povinnost správním orgánům zkoumat dopad jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tudíž k porušení tohoto ustanovení ani nemohlo dojít.

V. Shrnutí a náklady řízení

31. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
32. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. prosince 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu